

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Natalia Freyer

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. M.**

przeciwko **M. T. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. T. (1) na rzecz powódki S. M. kwotę 22 179,20 złotych (dwadzieścia dwa tysiące sto siedemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 848,70 złotych za okres od dnia 25 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 848,70 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 368,70 złotych za okres od dnia 01 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 368,70 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 910,20 złotych za okres od dnia 01 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 910,20 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 312,40 złotych za okres od dnia 02 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 312,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 02 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 580 złotych za okres od dnia 03 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 580 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 05 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 030 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 030 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 2 484,60 złotych za okres od dnia 09 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 484,60 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 780 złotych za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 780 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 959,40 złotych za okres od dnia 15 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 959,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. T. (1) na rzecz powódki S. M. kwotę 3 526 złotych (trzy tysiące pięćset dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 754/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2015 roku powódka S. M. (1) domagała się zasądzenia od pozwanej M. T. (1) kwoty 22 179,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych wskazanych w pozwie kwot i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za wykonanie zleceń transportowych na rzecz pozwanej.

W odpowiedzi na pozew pozwana M. T. (1) wskazała, że powództwo zostało skierowane przeciwko podmiotowi, który nie jest zobowiązany według przepisów prawa materialnego, a wobec tego – ze względu na brak po stronie pozwanej legitymacji procesowej biernej – powództwo w przedmiotowej sprawie powinno zostać oddalone w całości. Pozwana wskazała, że ewentualnie stroną pozwaną powinien być (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., który był pierwotnym zleceniobiorcą, na co wskazuje treść listów przewozowych oraz zleceń wystawianych przez zleceniodawców bezpośrednich. Pozwana zaś nie była stroną pierwotnych umów przewozu.

Pozwana M. T. (1) podniosła ponadto zarzut potrącenia mającej jej przysługiwać wierzytelności w kwocie 23 124 złotych, jaką pozwana nabyła jako cesjonariusz od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 maja 2015 roku, na mocy której nabyła wierzytelność przysługującą dotąd cedentowi przeciwko powódce z tytułu niezapłaconej kwoty pieniężnej (ceny) z umowy sprzedaży ciągnika siodłowego.

Kwota wierzytelności objętej nadmienioną umową cesji wynika z różnicy pomiędzy ceną uwzględnioną w fakturze VAT numer (...) wystawioną w dniu 14 stycznia 2014 roku w wysokości 115 620 złotych, a kwotą zapłaconą w dniu 20 stycznia 2014 roku przez powódkę z tytułu powyższej umowy sprzedaży w wysokości 92 496 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. (1) pozostawała w stałych stosunkach gospodarczych z M. T. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) M. T. (1).

W dniu 04 stycznia 2014 roku S. M. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), (...), (...) – T. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) M. T. (1) zawarły umowę o współpracy, której przedmiotem było określenie ramowych zasad, warunków oraz standardów świadczenia usług przewozowych przez wykonawcę S. M. na rzecz zlecającego M. T. (1) w okresie trwania umowy.

S. M. (1) wykonywała na rzecz M. T. (1) przewozy na podstawie każdorazowych zleceń wysłanych jej za pośrednictwem wiadomości e-mail przez M. S. lub I. J.. W stopce wiadomości e-mail wskazywano oznaczenie B. (...)/ (...). Natomiast M. T. (1) wskazane zlecenia przewozowe otrzymywała od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., która z kolei otrzymywała je od swoich kontrahentów.

I. J. była pracownikiem M. T. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) M. T. (1).

M. S. jest pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.. M. S. zastępowała w czasie nieobecności I. J..

M. T. (2) był w tym czasie pełnomocnikiem M. T. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) M. T. (1) oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

Pełnomocnikiem S. M. był jej ojciec K. M..

Po wykonaniu przewozów S. M. (1) wystawiła M. T. (1) następujące faktury VAT:

- w dniu 09 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 943,40 złotych z terminem płatności do dnia 23 czerwca 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. – S.,
- w dniu 10 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 848,70 złotych z terminem płatności do dnia 24 czerwca 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie L. – G.,
- w dniu 16 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 2 398,50 złotych z terminem płatności do dnia 30 czerwca 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. – C.,
- w dniu 16 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 910,20 złotych z terminem płatności do dnia 30 czerwca 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie I. – G.,
- w dniu 17 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 2 312,40 złotych z terminem płatności do dnia 01 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie P. – G.,
- w dniu 17 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 672,80 złotych z terminem płatności do dnia 01 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. – P.,
- w dniu 18 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 580 złotych z terminem płatności do dnia 18 czerwca 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie E. – G.,
- w dniu 20 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 672,80 złotych z terminem płatności do dnia 04 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. – P.,
- w dniu 23 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 030 złotych z terminem płatności do dnia 07 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie T. – G.,
- w dniu 24 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 2 484,60 złotych z terminem płatności do dnia 08 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. – B.,
- w dniu 25 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 780 złotych z terminem płatności do dnia 09 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie S. – G.,
- w dniu 26 czerwca 2014 roku o numerze (...) na kwotę 1 943,40 złotych z terminem płatności do dnia 10 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie G. –W.,
- w dniu 30 czerwca 2014 roku o numerze(...) roku na kwotę 959,40 złotych z terminem płatności określonym na dzień 14 sierpnia 2014 roku z tytułu transportu kontenera na trasie L. – G..

Powyższe faktury VAT zostały doręczone księgowemu M. T. (1) T. M. i zostały ujęte w jej księgach rachunkowych i rejestrach VAT.

zlecenia – k. 18, 33, 37, 46, 58, 119, 122, 125 akt, wydruki wiadomości e-mail – k. 15-17, 21-22, 25-26, 30-32, 35-36, 39-41, 43-45, 48-50, 52-53, 56-57, 60-62, 65-66, 120, 123, 126-127, 130-132 akt, faktury VAT – k. 19, 20, 24, 29, 34, 38, 42, 47, 51, 55, 59, 64, 68, 118, 121, 124, 128 akt, umowa o współpracy – k. 225-227 akt, wyciągi z rachunku bankowego – k. 228-256 akt, zeznania świadka M. T. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 02 listopada 2016 roku – k. 257-260 akt (zapis cyfrowy 00:05:12-01:02:44), pełnomocnictwo – k. 285-285 akt, zeznania świadka K. M. – protokół skrócony rozprawy z dnia 13 stycznia 2016 roku – k. 155-157 akt (zapis cyfrowy 00:06:30-00:26:35), zeznania świadka M. S. – protokół skrócony rozprawy z dnia 11 maja 2016 roku – k. 198-201 akt (zapis cyfrowy 00:02:12-00:49:38)

Pismami z dnia 09 września 2014 roku, 12 listopada 2014 roku i 15 grudnia 2014 roku S. M. (1) wzywała M. T. (1) do zapłaty należności stwierdzonych wskazanymi w wezwaniu fakturami VAT

wezwanie do zapłaty – k. 69, 70 akt, wezwanie do zapłaty wraz potwierdzeniami nadania – k. 71-72 akt

W dniu 14 stycznia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. sprzedała S. M. (2) ciągnik samochodowy (...) o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 94 000 złotych netto, tj. 115 620 złotych brutto.

S. M. (1) zapłaciła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 20 stycznia 2014 roku przelewem kwotę 92 496 złotych. W dniu 15 stycznia 2014 roku A. S. (1) – prokurent (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pokwitował odbiór kwoty 23 124 złotych na poczet ceny sprzedaży przedmiotowego pojazdu.

potwierdzenie przelewu – k. 89 akt, faktura VAT numer (...) – k. 88 akt, oświadczenie – k. 110 akt

W dniu 23 maja 2015 roku sporządzono pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowaną przez prezesa zarządu M. T. (1) jako cedenta a M. T. (1) (Biuro Handlowe (...)) jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności w kwocie 23 124 złotych z tytułu niezapłaconej przez S. M. części ceny sprzedaży ciągnika samochodowego stwierdzonej fakturą VAT numer (...) z dnia 14 stycznia 2014 roku.

umowa przelewu wierzytelności – k. 90-91 akt

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie powyższych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Sąd oparł się także na dokumencie (okazanym na rozprawie w dniu 02 listopada 2016 roku w oryginale) w postaci oświadczenia złożonego przez prokurenta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – A. S. (1), w którym pokwitował on przyjęcie kwoty 23 123 złotych tytułem częściowej zapłaty za ciągnik siodłowy o numerze rejestracyjnym (...). W ocenie Sądu pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować wiarygodności tego dokumentu podnosząc jedynie zarzut nie otrzymania przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wskazanej tam kwoty, przy czym Sąd miał na uwadze, że ostatecznie kwestia ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec stwierdzenia nieważności umowy przelewu tej wierzytelności, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia. Sąd zważył także, że pozwana nie kwestionowała ani umocowania A. S. (2) do działania w imieniu spółki ani też okoliczności, że to on podpisał przedmiotowy dokument podnosząc tylko, że kwota ta nie została przekazana spółce.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na zeznaniach świadka K. M. – ojca powódki, który prowadził w jej imieniu działalność gospodarczą, w tym zawierał sporne umowy, uznając je za wiarygodne, w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, że powódka wykonywała przewozy na rzecz pozwanej M. T. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) oraz, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jedynie pośredniczył w tych przewozach, natomiast faktury VAT za sporne przewozy zostały doręczone księgowemu pozwanej T. M. i nie zostały zwrócone.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadka M. S. – pracownika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uznając je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazała, że powódka S. M. (1) świadczyła usługi transportowe na zlecenie pozwanej (Biura Handlowego (...)). Jednakże za niewiarygodne Sąd uznał jej twierdzenia, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie zlecała pozwanej przewozów, stoi to bowiem w sprzeczności z zeznaniami świadka M. T. (2) będącego zarówno pełnomocnikiem pozwanej, jak i tej spółki, który

wyraźnie wskazał, że sporne zlecenia były zlecane pozwanej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Zeznania świadka M. T. (2) Sąd uznał za wiarygodne również w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, że powódka wykonywała sporne przewozy na rzecz pozwanej M. T. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Biuro Handlowe (...).

Odnosząc się do zeznań świadka M. T. (2) w zakresie dotyczącym nieprzekazania kwoty 23 124 złotych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., Sąd zważył, że okoliczność ta, wobec uznania umowy przelewu tej wierzytelności za nieważną, nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10 lipca 2017 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem strony prawidłowo wezwane nie stawily się bez usprawiedliwienia, w szczególności zdaniem Sądu nie stanowiła należytego usprawiedliwienia nieobecności pozwanej wskazywana przez jej pełnomocnika okoliczność wyjazdu pozwanej na wycieczkę na Majorce.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że z uwagi na pominięcie dowodu z przesłuchania stron dokonane na rozprawie w dniu 10 lipca 2017 roku, Sąd nie zobowiązywał stron do stawiennictwa na rozprawie w dniu 22 września 2017 roku i nie znajdując podstaw do zmiany tego postanowienia, postanowieniem z dnia 22 września 2017 roku oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o odroczenie terminu rozprawy, przy czym Sąd zważył, że wskazywana przez pełnomocnika pozwanej na tej rozprawie okoliczność wypadku samochodowego, w którym poszkodowana jakoby miała zostać córka pozwanej i ewentualnego wpływu takiego zdarzenia na niemożność stawienia się pozwanej w Sądzie pozostała gołosłowna.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 września 2017 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. S. (1) z uwagi na to, że z uzyskanej informacji wynikało, że nie jest znane miejsce pobytu świadka, świadek przebywa bowiem za granicą i nie jest znany również termin jego przyjazdu do kraju oraz mając na uwadze treść art. 242 k.p.c. i uznając, że przeprowadzenie tego dowodu w kolejnym wyznaczonym terminie spowodowałoby przedłużenie postępowania. Sąd zważył przy tym, że powyższego stanowiska nie zmieniało również wskazanie innego adresu zameldowania, skoro niewątpliwie świadek pod tym adresem nie mieszka (skoro przebywa za granicą), a nadto, że rolą Sądu nie jest poszukiwanie aktualnego miejsca pobytu świadka, w sytuacji, gdy pozwana w tym zakresie nie wykazywała żadnej aktywności.

W niniejszej sprawie powódka S. M. (1) domagała się zasądzenia od pozwanej M. T. (1) kwoty 22 179,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych wskazanych w pozwie kwot i kosztami procesu tytułem wynagrodzenia za wykonanie zleceń transportowych na rzecz pozwanej.

Pozwana M. T. (1) podniosła zarzut braku legitymacji biernej wskazując, że pozwanym winna być (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz zarzut potrącenia z wierzytelnością dochodzoną niniejszym pozwem wierzytelności w kwocie 23 124 złotych, którą nabyła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 maja 2015 roku.

Mając na uwadze powyższe stanowiska stron, wskazać należy, że w pierwszej kolejności rozstrzygnąć należało kwestię legitymacji procesowej pozwanej M. T. (1).

Posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Mając zatem powyższe na względzie, zarzut strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej po stronie strony powodowej należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności, uznając ten zarzut za zasadny.

Wskazać należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływające z prawa materialnego.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscencji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416). Zgodnie zaś z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

Mając na względzie powyższe zasady, zdaniem Sądu, to rzeczą powódki S. M. było wykazanie w procesie, że zawarte w pozwie żądanie zapłaty przez pozwaną M. T. (1) kwoty 22 179,20 złotych ma swoje źródło w umowie łączącej strony, czemu w ocenie Sądu powódka sprostała.

Jak wynikało bowiem z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym w szczególności zeznań świadka M. T. (2) i świadka M. S. – odpowiednio członka zarządu i pracownika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a także świadka K. M. – pełnomocnika powódki, powódka S. M. (1) świadczyła sporne usługi transportowe na rzecz pozwanej M. T. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Biuro Handlowe (...) w ramach łączącej strony ramowej umowy o współpracy i wykonywanie tych przewozów było jej zlecane przez pozwaną, a pozwanej z kolei – przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Nadto, pozwana M. T. (1) nie kwestionowała otrzymania załączonych do pozwu faktur VAT, nie zwróciła się nigdy o ich korektę w zakresie nabywcy, co więcej – jak wynikało z jej oświadczenia, faktury te zostały ujęte w jej księgach rachunkowych i rejestrach VAT. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości w świetle logiki i zasad doświadczenia życiowego, iż profesjonalny przedsiębiorca, który otrzymuje, jego zdaniem, niezasadne faktury VAT, czy wezwania do zapłaty, podejmuje niezwłocznie czynności zmierzające do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Pozwana nie wykazała, że czynności takie podejmowała, co więcej pozostawiła otrzymane wezwania do zapłaty bez odpowiedzi, a sporne faktury VAT zaksięgowwała. Jednocześnie Sąd zważył, że zgłoszenie zarzutu potrącenia w toku procesu (podobnie jak odwołanie się do faktu potrącenia przed procesem) uznać należy za przyznanie faktu, że istnieje wierzytelność potrącana (art. 229 k.p.c.), potrącenie nie byłoby przecież możliwe, jeżeli nie istniałaby wierzytelność, którą powódka uczyniła przedmiotem procesu. Okoliczność istnienia zobowiązania pozwanej wobec powódki z tytułu zleconych powódce przez pozwaną przewozów potwierdził także świadek M. T. (2) (k. 259 akt).

Powyższe pozwala zatem przyjąć, że strony łączyły umowy przewozu, wobec czego zarzut braku legitymacji procesowej pozwanej M. T. (1) okazał się niezasadny.

Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do przewiezienia osób lub rzeczy a jego kontrahent – do uiszczenia wynagrodzenia za przewóz.

Powódka S. M. (1) wykonując zatem usługi transportowe na rzecz pozwanej, wykonała swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umów, za co należało jej się uzgodnione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana nie kwestionowała prawidłowości wykonanych usług, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie w z wystawionymi fakturami VAT.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną M. T. (1) zarzutu potrącenia z kwotą dochodzoną pozwem mającej je przysługiwać wierzytelności w kwocie 23 124 złotych z tytułu niezapłaconej przez powódkę S. M. części ceny w związku z nabyciem od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. ciągnika samochodowego, to wskazać należy, że złożony przez pozwaną w toku niniejszego postępowania zarzut potrącenia nie mógł odnieść zamierzonego przez nią skutku i to z kilku powodów. Należy bowiem zauważyć, że procesowy zarzut potrącenia jest związany z potrąceniem w sensie materialnoprawnym, ponieważ bez dokonania potrącenia jest on nieskuteczny. W związku z tym, jeśli dojdzie do procesu o roszczenie wierzyciela wzajemnego, obrona pozwanego polega nie na zgłoszeniu zarzutu potrącenia, lecz de facto na podniesieniu zarzutu nieistnienia roszczenia powoda ze względu na umorzenie wierzytelności poza procesem (jej wygaśnięcie). Zarówno wtedy, gdy oświadczenie o potrąceniu zostało złożone poza procesem, jak i wtedy, gdy złożono je łącznie z zarzutem w procesie, skuteczność tego zarzutu (potrącenia) jako czynności procesowej jest zależna od skuteczności samego potrącenia, jako czynności materialnoprawnej, albowiem to ono – oświadczenie o potrąceniu, stanowi podstawę materialnoprawną zarzutu potrącenia.

Nie ma oczywiście przy tym wątpliwości, że podniesienie w odpowiedzi na pozew, czy późniejszym piśmie procesowym w toku postępowania zarzutu potrącenia jest równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu, jeżeli oświadczenie takie nie zostało złożone wcześniej.

Odnosząc się do kwestii skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż zostało ono złożone przez pełnomocnika pozwanej i mimo, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy prawa umocowania do złożenia, ani też do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, w ocenie Sądu, można przyjąć, iż – odnośnie złożenia takiego oświadczenia – pełnomocnictwo zostało udzielone w sposób dorozumiany, gdyż jest to w interesie mocodawcy – pozwanego (zmierza bowiem do wygrania przez mocodawcę procesu). Jak wskazał wyrok z dnia 04 lutego 2004 roku (sygn. akt I CK 181/03) Sąd Najwyższy – wprawdzie przewidziany w art. 91 k.p.c. zakres umocowania pełnomocnika procesowego nie uprawnia go do złożenia materialnoprawnego oświadczenia o potrąceniu, jednak ze względu na założenie działania mocodawcy ukierunkowanego na wygranie procesu, racjonalne jest założenie, iż zakresem umocowania strona objęła także złożenie w jej imieniu określonego oświadczenia woli, niezbędnego dla obrony jej praw w procesie. Uzasadnieniem dla takiego poglądu jest domniemanie celowego działania pełnomocnika, reprezentującego i chroniącego interes swojego mocodawcy. W ślad za tym domniemaniem przyjmuje się, że tego rodzaju zarzut, mimo charakteru i skutku materialnoprawnego, do jakiego zmierza, jest w istocie konsekwencją podjęcia przez pozwanego celowej obrony przed dochodzonym wobec niego roszczeniem, wobec czego należy założyć, że udzielając pełnomocnictwa procesowego w takim właśnie celu mocodawca godzi się i akceptuje również i tego rodzaju działanie swojego pełnomocnika. Jeśli nie zostanie ono odwołane do zakończenia procesu – można zasadnie przyjąć, że zostało skutecznie złożone w ramach racjonalnie prowadzonej obrony.

Odmienne natomiast kształtują się wymogi skuteczności złożenia oświadczenia o potrąceniu, gdy chodzi o adresata takiego oświadczenia. W tym względzie Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu, złożonego w procesie, ale i poza nim, ze względu na obowiązującą teorię oświadczeń woli uzależniającą powstanie prawem przewidzianego skutku prawnokształtującego danego oświadczenia woli od jego dojścia do adresata (art. 61 § 1 k.c.), konieczne jest dostarczenie takiego aktu woli strony składającej oświadczenie do strony będącej jego adresatem, a nie – jedynie do wiadomości jej pełnomocnika procesowego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 marca 2013 roku, sygn. akt II CSK 476/12 wraz z uzasadnieniem). Jeśli zatem pełnomocnik pozwanego składa w procesie, w ramach obrony przed roszczeniem powoda, oświadczenie o potrąceniu, to przewidziany w art. 498 § 2 k.c. skutek wzajemnego umorzenia obu wierzytelności wystąpi z chwilą wystąpienia podstaw faktycznych do przyjęcia, że oświadczenie takie dotarło do strony, wobec której zostało ono skierowane, tj. w niniejszej sprawie do powódki S. M., a nie jej pełnomocnika.

A zatem dorozumiane udzielenie pełnomocnictwa nie może dotyczyć przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, bowiem oświadczenie to wywołuje – w niniejszej sprawie dla strony powodowej – niekorzystne skutki. Do przyjęcia oświadczenia o potrąceniu konieczne jest zatem pełnomocnictwo szczególne lub doręczenie takiego oświadczenia

stronie osobiście (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 89/13 oraz Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 18 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VIII Ga 22/14).

Jednocześnie, jakkolwiek Sąd bierze pod uwagę stan sprawy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, wskazać należy, że pismem datą w nagłówku „dnia 25 września 2017 roku” wysłanym na adres powódki S. M. w dniu 25 września 2017 roku, a więc już po zamknięciu rozprawy, pełnomocnik pozwanej M. T. (1) złożył powódce stosowne oświadczenie o potrąceniu.

Odnosząc się zatem do tego zarzutu, wskazać należy, że i tak nie mógłby on w ocenie Sądu odnieść zamierzonego skutku z poniższych powodów.

W niniejszej sprawie pozwana przedstawiła do potrącenia wierzytelność, którą miała nabyć na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 maja 2015 roku zawartej pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentowaną przez M. T. (1), prezesa zarządu jako cedentem a M. T. (1) (Biuro Handlowe (...)) jako cesjonariuszem.

Zgodnie z treścią art. 210 § 1 k.s.h. w umowie między spółką a członkiem zarządu oraz w sporze z nim spółkę reprezentuje rada nadzorcza lub pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników. W przypadku gdy wspólnik jest zarazem jedynym członkiem zarządu, przepisu § 1 nie stosuje się. Czynność prawna między tym wspólnikiem a reprezentowaną przez niego spółką wymaga formy aktu notarialnego (§ 2).

W powyższym przepisie chodzi o wszelkie umowy, jakie mogą być zawierane przez spółkę z osobami pełniącymi funkcję członków zarządu. Zarówno takie, które mogą wiązać się z pełnioną funkcją, jak i te, które nie są związane z wykonywaniem funkcji członka zarządu, ale są zawierane przez osobę fizyczną poza źródłem kompetencji. Przepis art. 210 § 1 k.s.h. jest bezwzględnie wiążący (*ius cogens*), zatem żaden inny podmiot niż te *expressis verbis* przywołane przez ustawodawcę w omawianym przepisie nie może skutecznie zawrzeć umowy z członkiem zarządu działając jako spółka albo w imieniu spółki. Umowa taka jako tzw. „czynność z samym sobą” jest bezwzględnie nieważna na podstawie art. 210 k.s.h. w zw. z art. 58 § 1 k.c.

Okolicznością bezsporną pozostaje, iż pozwana M. T. (1) w dacie zawarcia umowy przelewu wierzytelności (23 maja 2015 roku) była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., co wynika wprost z treści tej umowy, jak i odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, jak też, że w tym czasie wspólnikami spółki, oprócz pozwanej, była również T. S.. Jednocześnie poza sporem pozostaje, że pozwana zawarła tę umowę występując po jednej stronie w imieniu spółki (jako prezes zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) a po drugiej stronie – we własnym imieniu (jako osoba fizyczna z określeniem prowadzonej przez nią działalności gospodarczej). Wbrew więc wymogom z art. 210 k.s.h. spółka nie była reprezentowana ani przez radę nadzorczą ani przez pełnomocnika powołanego uchwałą zgromadzenia wspólników ani też nie została sporządzona w formie aktu notarialnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania, że umowa cesji z dnia 23 maja 2015 roku dotknięta jest sankcją nieważności, co powoduje, że pozwana M. T. (1) nie nabyła skutecznie wierzytelności w kwocie 23 124 złotych od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., w konsekwencji czego podniesiony przez nią zarzut potrącenia nie mógł być również i z tej przyczyny skuteczny i prowadzić do umorzenia wierzytelności.

Nie było też wątpliwości, że skoro pozwana M. T. (1) zgłosiła zarzut potrącenia przedstawiając do potrącenia wierzytelność w kwocie 23 124 złotych, to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinna wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05, OSA w K. 2006/2/5) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest bowiem dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c. Tymczasem należało mieć na uwadze,

że powódka przedłożyła pokwitowanie otrzymania przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 23 124 złotych podpisane przez A. S. (1) – prokurenta tej spółki (k. 110 akt). Oświadczenie to, zdaniem Sądu, nie zostało skutecznie zakwestionowane przez pozwaną poprzez samo powołanie się na nieotrzymanie tej kwoty przez przedmiotową spółkę, tym bardziej, że pozwana nie kwestionowała ani umocowania A. S. (2) do działania w imieniu spółki ani też okoliczności, że to on podpisał przedmiotowy dokument podnosząc tylko, że kwota ta nie została przekazana spółce. Powyższe jednakże pozostaje bez wpływu na okoliczność wykazania przez powódkę, że zapłaciła ona (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. całą kwotę z tytułu nabycia ciągnika samochodowego poprzez dokonanie w dniu 20 stycznia 2014 roku przelewem zapłaty kwoty 92 496 złotych oraz uzyskanie w dniu 15 stycznia 2014 roku od A. S. (1) – prokurenta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pokwitowania odbioru kwoty 23 124 złotych na poczet ceny sprzedaży przedmiotowego pojazdu. Podobnie, bez znaczenia pozostaje okoliczność, że w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. miano posługiwać się formularzami pokwitowania, przepisy prawa bowiem nie przewidują w tym przypadku żadnej szczególnej formy oświadczenia. Wreszcie, brak było także jakiegokolwiek wezwania skierowanego przez pozwaną, czy jej poprzednika prawnego do powódki o zapłatę tej kwoty, co oznacza brak wymagalności roszczenia potrącającego. Zeznania świadka M. T. (2) w tym zakresie pozostały gołosłowne nie znajdując potwierdzenia w przedłożonym przez pozwaną materialne dowodowym.

Mając powyższe na uwadze, żądanie pozwu należało uznać za zasadne w całości, stąd też na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanej M. T. (1) na rzecz powódki S. M. kwotę 22 179,20 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 848,70 złotych za okres od dnia 25 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 848,70 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 368,70 złotych za okres od dnia 01 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 368,70 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 910,20 złotych za okres od dnia 01 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 910,20 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 312,40 złotych za okres od dnia 02 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 312,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 02 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 580 złotych za okres od dnia 03 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 580 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 05 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 672,80 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 030 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 030 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 2 484,60 złotych za okres od dnia 09 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 2 484,60 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 780 złotych za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 780 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 943,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 959,40 złotych za okres od dnia 15 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 959,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążył nimi, w kwocie 3 221 złotych, pozwanego jako stronę, która niniejszy proces przegrała (obejmowały one koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 złotych, opłatę sądową od pozwu w kwocie 1 119 złotych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 października 2017 roku